

DE VLUCHT NAAR EGYPTE

De reis vangt aan.
't Is nacht. Zij gaan
Van Bethl'ems vriendelijke weiden
Met 't Kindeke naar 't vreemde land.
Des Heeren hand
Zal hen geleiden.
Geen kwaad zal 't Kindje naken.
God's Eng'len zullen waken.

Vluchten, dat is geen prettig woord; want het doet denken aan gevaar. Natuurlijk. Waar geen gevaar dreigt, behoeft iemand niet te vluchten. Jozef en Maria zouden met het Kindeke Jezus ook niet gevlucht zijn, midden in den nacht, als er geen gevaar was geweest.

Maar er was gevaar. Heel gróót gevaar zelfs. Gevaar voor het Kindeke. Een Engel had het Jozef's nachts bekend gemaakt, in een droom. „Sta op, Jozef!” had de Engel gezegd. „Vlucht met het Kindje en zijn moeder naar Egypte, en blijf daar tot ik het u zeggen zal; want koning Herodes wil het Kindje doden.”

Of Jozef toen verschrikt wakker geworden was! Onmiddellijk was hij opgesprongen, had ook Maria gewekt, en in allerijl hadden ze zich toen tot de vlucht gereed gemaakt. Een ezel werd gezadeld, Maria met haar Kindje daar op gezet, en nog dienstzelden nacht de reis naar Egypte ondernomen.

Aangenaam was het niet, zoo midden uit den slaap, in den kouden nachtwind, op reis met zulk een jong kindje. En welk een reis! Bergen over, rotskloven door, misschien wel in gevaren van roovers en wilde dieren. En dan die groote, dorre woestijn,

waarin de Israëlieten veertig jaren rondgezworven hadden, en waar je soms dagen achtereen niets te zien krijgt dan zand en lucht, zonder eenige beschutting tegen de brandende zonnehitte. Ja, het lijden begon voor den Heere Jezus al vroeg.

Maar waarom wilde die koning Herodes dat lieve, kleine, onschuldige Kindje dan toch dood hebben?

Waarom? Omdat hij gehoord had, dat dit Kindje de geboren Koning der Joden was, en hij vreesde dat het, groot geworden, niet hém, want hij was al oud, maar zijn zonen van den troon zou stooten.

Er waren namelijk eenige aanzienlijke en geleerde mannen uit het Oosten in Jeruzalem gekomen, — Wijzen werden ze genoemd — die gevraagd hadden, waar de geboren Koning der Joden was. Want ze hadden in hun land een vreemde ster gezien, zeiden ze. En daar ze wisten dat er eens in het Joodsche land een Koning zou geboren worden, grooter en machtiger dan alle andere koningen, hadden ze uit de verschijning van die ster opgemaakt, dat dit nu was gebeurd. En nu waren ze gekomen om dien jongen Koning te aanbidden, en te huldigen met kostbare geschenken.

Hun vraag had Herodes grooten schrik aangejaagd; want aanstonds was de gedachte bij hem opgekomen: „Zou dat Kind in plaats van mijn kinderen Koning moeten zijn?” En toen was tegelijk het booze plan bij hem ontstaan: „Dát zal ik verhinderen. Ik zal het laten doden.” Van de Schriftgeleerden was hij te weten gekomen, dat het Kind, dat een Heerscher zou zijn in Israël, te Bethlehem moest geboren worden. En toen had hij die Oostersche Wijzen bij zich laten komen en gezegd: „Ge

moet maar eens naar Betlehem gaan, en zien of het Kind, dat ge zoekt, daar niet is. En als ge het gevonden hebt, komt het mij dan zeggen; dan zal ik het ook komen aanbidden." Maar daar meende die valsche man niets van. Dooden wilde hij het lieve Kindeke.

De Wijzen wisten dat natuurlijk niet, en wilden, toen ze het Kindje te Bethlehem gevonden en hulde gebracht hadden, weer naar Jeruzalem gaan om het den koning te zeggen. Maar God maakte hun in een droom bekend, dat ze dit niet doen mochten, en langs een anderen weg naar hun land terug moesten gaan. En dat deden die mannen toen.

Herodes zat intusschen al maar op hun terugkomst te wachten; en toen hij eindelijk hoorde dat ze al lang weer weg waren, werd hij woedend.

Maar hadden die Wijzen hem bedrogen, hij zou er wel wat anders op vinden. Sterven moest dat Kind. Al de jongetjes onder de twee jaar, in Bethlehem en uit den omtrek, zou hij laten vermoorden; dan was het Kind, dat hij zocht, er zeker bij.

Maar hij vergiste zich. Want toen zijn soldaten in Bethlehem kwamen, om er de arme kindertjes om te brengen, was het kind Jezus al een heel eind op weg naar Egypte, ver buiten zijn bereik.

Neen, de wreede Herodes kon het Kindeke geen kwaad doen. De Vader in den Hemel waakte er over, en zorgde dat het met zijn moeder en Jozef veilig in Egypte kwam.

Daar bleven zij, tot er weer een Engel aan Jozef verscheen, die hem zeide, dat Herodes gestorven was, en hij dus gerust met het Kindje en Maria naar zijn land kon terugkeeren.

Jozef deed zulks. Maar toen hij hoorde dat de zoon van Herodes nu koning over Judea was, en deze nog wreeder was dan zijn vader, ging hij, uit voorzichtigheid, niet meer naar Bethlehem, maar naar zijn vroege woonplaats, Nazareth, in Galilea.

Daar, in dat stille, nederige stadje, is onze Heer toen opgegroeid, en heeft Hij tot Zijn dertigste jaar gewoond.

DE ZAAIER

Toen de Heere Jezus dertig jaar oud geworden was, trad Hij openlijk als Leeraar op, niet in één bepaalde stad, maar het heele land trok de Heer door; en overal leerde Hij de menschen van God, Zijn Vader, en van den Hemel, en hoe God wilde, dat ze leven zouden. Bij dat onderwijs gebruikte de Heer dikwijls *Gelijkenissen*; dat zijn verhalen van dingen, die de menschen zoo dagelijks om zich heen konden zien gebeuren. Zulke verhalen van gewone *aardsche* dingen konden ze gemakkelijk begrijpen; en daardoor wilde de Heer hun dan duidelijk maken, wat Hij hun leeren wilde van de *hemelsche* dingen, van het Koninkrijk Gods. Door die voorbeelden konden ze het geleerde dan goed onthouden, en moesten ze er vanzelf telkens weer aan denken. De menschen hoorden zulke gelijkenissen gaarne, en de Heer heeft er vele verteld. Een er van is de gelijkenis van den zaaier. De Heer sprak die tot een groote schare, die aandachtig luisterend aan het zeestrand stond, terwijl Jezus zelf in een daarliggend scheepje was gezeten.

„Ziet,” zoo begon de Heer, „een zaaier ging uit om te zaaien. En als hij zaaide, viel een deel van het zaad bij den weg; en de vogelen kwamen en aten het op.

„En een ander deel viel op steenachtige plaatsen, waar het niet veel aarde had. En het ging terstond op omdat het geen diepte van aarde had. Maar als de zon opgegaan was, is het verbrand geworden; en omdat het geen vochtigheid had, is het verdord.

„En een ander deel viel in de doornen; en de doornen, mede opwassende, verstikten het.

„En een ander deel viel in de goede aarde, en gaf vrucht, het een honderd-, het ander zestig- en het ander dertigvoud”.

Niet van al het zaad dus, dat uitgestrooid was, zou de zaaier vrucht oogsten. Maar dat lag niet aan den zaaier, en ook niet aan het zaad. Het lag alleen aan den grond, waar de zaadkorrels gevallen waren.

Het zaad, dat op het harde voetpad gevallen was, kon geen vrucht dragen. Het kon niet eens wortel schieten; 't bleef boven op den harden grond liggen. En toen de altijd-speurende vogeloogjes het daar zagen, was het al heel gauw verdwenen in de grage vogelmaag.

Het zaad op de steenrots schoot wèl op; heel spoedig zelfs; want er lag maar een dun laagje aarde op de steenen. Daarom kon het niet diep wortelen, en was het gauw boven den grond.

Maar de arme worteltjes konden uit dien steenen ondergrond geen voedsel opnemen en er ook niet doorheen groeien. Daardoor bleven het zwakke plantjes. En toen de zon er zoo warm op ging schijnen, verbrandden ze en lagen ze al spoedig dood tegen den grond.

Met het zaad, dat tussehen de doornstruiken viel, scheen het beter te zullen gaan. Dat kon diep wortelen en had vochtigheid genoeg. Daarom kon het ook flink groeien. Maar — de doornstruiken groeiden mee, groeiden nog harder, schoten noghooger op, en werden ten laatste zóó groot, dat ze de halmen, die er tussehen stonden, alle licht en lucht benamen, en ze eindelijk geheel verstikten.

Maar er was gelukkig ook goede aarde op den akker; aarde, die los, diep en van onkruid gezuiverd was. Hier stond niets den groei van het zaad in den weg, en kon het welig opschieten. En dat deed het ook. En zaten er in de eene aar al eens wat meer korrels dan in de andere, alle halmen droegen toch vrucht, en van dat stuk gronds had de landman een goeden oogst.

En wat beteekent nu deze mooie Gelijkenis?

Het zaad is het Woord van God, dat de Heer in den Bijbel

tot ons laat brengen, om ons te leeren goede, gelukkige menschen en kinderen te worden en te leven naar den wil van God. Maar wie nu maar half of in het geheel niet luistert naar die goede woorden, en dadelijk weer over andere dingen gaat denken of spreken, en het gehoorde vergeet, die kan er geen nut van hebben. Het gaat er dan mee als met het zaad, dat op den weg viel en door de vogels opgegeten werd. De goede woorden zijn er niet i n g e g a a n, en dus kunnen ze niets uitwerken. Ze laten niets na. Ze zijn weg.

Anderen willen wel gaarne hooren naar het goede, dat hun voorgehouden wordt, en er ook gaarne naar doen. Ze doen het ook werkelijk zoolang het hun gemakkelijk valt. Maar als het moeite gaat kosten, als ze er iets, wat ze prettig vinden, voor laten moeten, dan werken die opofferingen op hun goede voornemens als de zonnestrallen op het zaad, dat geen wortel geschoten had. Ze zijn er niet tegen bestand. Ze verzwakken. Ze verdwijnen. Er komt niets van terecht.

Weer anderen willen het goede gaarne doen, en blijven het willen. Maar ach, in het hart van een mensch is veel kwaad. En dat kwaad is als het onkruid. Als het niet bestreden, als het niet uitgeroeid wordt, neemt het hoe langer hoe meer toe. En dan wordt dat arme hart er ten laatste zóó vol van, dat er voor het goede geen plaats meer is, en er niets van overblijft. Dan gaat het er mee als met het zaad, dat door de doornen verstikt werd.

Maar daar zijn er gelukkig óók, wier hart gelijk is aan de g o e d e aarde. Dat zijn dezulken, die niet alleen gaarne hooren naar wat de Heer hun zeggen laat, maar het ook in zich opnemen, en in al hun doen en laten toonen, dat ze een gehoorzaam kind van God willen zijn.

In zulk een hart wordt het goede zaad niet tevergeefs gestrooid. Daar gaat het niet verloren, maar brengt het vruchten voort, tot eer van den Heer.

DE VERLOREN ZOON

Een rijk landman, zoo verhaalde de Heer in een andere Gelijkenis, had twee zonen. De oudste was een ijverige, oppassende jongen, maar de jongste niet. Die hield meer van uitgaan en pretmaken dan van werken; en wel wetend dat zijn vader zulk een leven niet goedkeurde, verlangde hij niets liever dan maar voor goed het huis uit te gaan, weg, ver weg, naar een ander land, waar zijn vader hem niet vinden kon; daar kon hij dan doen wat hij wilde. Hij vroeg dus op zekeren dag aan zijn vader het deel van het geld, dat hij toch later van hem erven moest; hij wilde de wereld in.

De vader zal den onbesuisden jongen zeker wel met verdriet aangehoord, en al het mogelijke gedaan hebben om hem van zijn plan af te brengen; maar de zoon wilde niet luisteren. Hij gaf hem dus zijn wettig deel, en spoedig daarop ging de eigenzinnige jongen met een welvoorzien beurs op reis. Hoe verder hij zich van vaders huis verwijderde, hoe vrijer hij zich voelde; en toen hij eindelijk in het vergelegen land kwam, begon het vroolijke leventje eerst recht. Vrienden, die hem zijn geld hielpen opmaken, waren spoedig gevonden; en nu volgde het eene pretje op het andere, dag in dag uit. Aan werken dacht hij niet; hij had geld genoeg, vond hij.

Maar waar afgaat en niet bijkomt, mindert, zegt het spreekwoord. Dat ondervond die jonge man ook. Eer hij er aan dacht was zijn geldzak leeg; en toen zijn vrienden dat merkten, lieten zij hem allen in den steek.

Nu moest hij wel werk zoeken, wilde hij niet van honger omkomen. Maar niemand wilde hem in dienst nemen; want ongelukkig was er een groote hongersnood gekomen in het vreemde land, en dan neemt men niet gaarne nieuwe kostgangers.

Ook viel er niet veel te doen op het land, want er was haast niets gegroeid.

Eindelijk vond hij toch werk; maar het laagste dat er was. Hij werd zwijnenhoeder. En daar verdiende hij nog niet eens zooveel mee, dat hij er een behoorlijk stuk brood voor kon koopen om zijn honger te stillen. Met begeerige oogen keek hij naar het voeder, dat de zwijnen kregen. Hoe gaarne had hij daar zijn maag mee willen vullen, al waren die harde boontjes geen eten voor een mensch. Maar hij mocht er niet aankomen. Dat eten moest voor de varkens blijven.

Terwijl hij daar weer eens zoo uitgehongerd bij de zwijnen zat, kwam de gedachte aan het vaderlijk huis bij hem op, en hoe goed allen het daar hadden, tot den geringsten daglooner toe. „Hoe vele huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger,” zoo dacht hij. En zijn geweten zei hem, dat hij door eigen schuld zoo ongelukkig geworden was, en dat hij heel ondankbaar en slecht had gedaan met van zijn vader weg te loopen. O, hoe berouwde hem dat nu! Hoe bedroefde het hem, dat hij zijn goeden vader zoo'n verdriet gedaan had! Wat verlangde hij nu naar zijn vader en naar zijn gelukkig tehuis! Zou hij terug durven gaan? Zou zijn vader hem nog vergiffenis willen schenken? Zou hij hem nog willen aannemen; niet als zijn zoon, dat was hij niet waard; maar als een van zijn daglooners?

„Kom,” dacht hij, „ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel en tegen u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden. Maak mij als een van uw huurlingen.”

En zonder verder aarzelen staat hij op, en gaat den langen

weg terug, uitgehongerd, vermagerd, met versleten kleeren, als een echte bedelaar.

Hij schaamt zich diep. Zijn hart klopt al onrustiger naarmate hij het huis nadert. Hoe zou hij ontvangen worden?

Maar wie komt daar op hem toegelopen? Ziet hij wel goed? Is dat zijn vader? Zijn eigen vader?

Ja, het is zoo. Reeds van verre heeft de vader in dien bedelaar zijn weggelopen zoon herkend. O, hoe blij is hij, nu hij hem eindelijk ziet terugkomen! Die goede vader. Hij heeft al zoo lang naar den verloren zoon uitgezien. En in plaats van hem nu af te wachten in de deur van zijn huis, met een streng gelaat, snelt hij hem tegemoet, vol liefde en medelijden, en valt hem om den hals, en kust hem, zoo arm en vuil als hij daar staat.

En de zoon? Neen, hij durft de armen niet uit te strekken naar zijn vader. Hij durft hem niet eens aan te zien. O, hij schaamt zich zoo! Hij heeft zoo'n berouw! Hoe heeft hij dien goeden, lieven vader toch zoo kunnen bedroeven?!

„Vader,” zoo begint hij, „ik heb gezondigd, tegen den Hemel en tegen u. Ik ben niet meer waard uw zoon genaamd te worden. . . .”

Maar de vader laat hem niet uitspreken. Hij kust hem de woorden van den mond. En tot zijn dienstknechten zegt hij: „Brenge het beste kleed, en doet het hem aan; en geef hem een ring aan de hand, en schoenen aan de voeten. En brenge het gemeste kalf, en slacht het, en laat ons eten, en vroolijk zijn. Want deze, mijn zoon, was voor mij als dood en is weder levend geworden; hij was verloren en is gevonden!”

En toen was daar een feest en een vroolijkheid in huis als nooit te voren.

En gelijk die vader zich over zijn verloren kind ontfermde, ontfermt zich God, de Hemelsche Vader, over ieder, hoe slecht ook, die met berouw en schuldbelijdenis tot Hem om vergeving komt. Daarom zei de Heiland, toen Hij dit vertelde: Alzoo zeg Ik u, is er blijdschap voor de Engelen Gods over een zondaar, die zich bekeert.

MARIA EN MARTHA

Toen de Heer met Zijn discipelen in Judea reisde, kwam Hij in een vlek, Bethanië; en zekere vrouw, Martha genaamd, ontving Hem in haar huis. En zij had een zuster, Maria; deze zette zich neder aan de voeten van Jezus, en luisterde naar Zijn woorden.

Doch Martha was druk bezig met veel bedienens. En er bij komende, zeide zij: „Heer, trekt Gij het U niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? Zeg haar dan, dat zij mij helpe.”

Maar Jezus antwoordde haar: „Martha, Martha! gij bekommert en ontrust u over vele dingen. Doch één ding is noodig. Maria nu heeft het goede deel gekozen, dat niet van haar zal worden weggenomen.”

Luc. X: 38—42.

HET ÉÉNE NOODIGE.

Kwam de Heiland in Bethanië,
En vertoefde Hij aldaar,
Altijd nam Hij dan Zijn intrek
Bij dit lieve zusterpaar.

Met wat vreugde werd daar immer
De geliefde Gast verwacht!
Met de grootste zorg werd alles
In gereedheid dan gebracht.

Moeite werd gespaard noch kosten;
Ieder deed zijn best, en zon
Wat de zoo geliefde Meester
Maar het meest verkwikken kon.

Was het klaar, dan kwam Maria
Zitten aan des Heeren voet,
Steeds haar meest geliefdkoosd plekje;
O, wat was het haar daar goed!

't Hoofd verlangend opgeheven,
Zat zij dan in stilte neer,
Om aandachtig toe te luist'ren
Naar de woorden van den Heer.

Maar de zoo bedrijv'ge Martha,
De oudste van het zusterpaar,
Gunde zich geen tijd tot luist'ren;
Zij was, dacht ze, nog niet klaar.

Eerst moest zij nog boven wezen;
Dan weer naar beneen zich spoên;
Nu viel hier nog wat te schikken;
Dan was dáár nog wat te doen.

't Maakt haar knorrig, dat Maria
Alles maar voor háár laat staan.
Klagend vraagt zij aan den Meester:
„Heer, trekt Gij U dat niet aan,

„Dat mijn zuster hier blijft zitten?
„Nee, Gij vindt het wis niet goed,
„Dat zij mij alleen laat dienen.
„Zeg, dat zij mij helpen moet.”

Maar de Heer zegt: „Martha, Martha!
„Gij bekommert u te véél
„Om het aardsche. Eén ding is nóódig.
„En Maria koos dat deel;

„'t G o e d e deel, dat zij blijft h o u d e n,
„Wat haar ook op aarde ontvall’;
„Dat zij nimmer kan verliezen,
„En geen mensch haar rooven zal.”

Ijvrig 't aardsche werk betrachten,
Meent de Heiland, is heel goed;
Als het ons maar nooit het b e s t e,
't H e m e l s c h e, vergeten doet.

En de goede, drukke Martha?
Nee, zij was niet knorrig meer,
En heeft voortaan, als Maria,
Ook geluisterd naar den Heer.

DE OPWEKKING VAN LAZARUS

Die twee zusters, Maria en Martha, hadden ook nog een broeder, die Lazarus heette. Zij leefden heel gelukkig met hun drieën; want ze hadden den Heer en elkander hartelijk lief. En waar liefde woont, zegt ons de Bijbel, gebiedt de Heer den zegen. En die zegen is noodig om waarlijk gelukkig te zijn.

Lazarus en zijn twee zusters behoorden tot de liefste vrienden van den Heere Jezus. Op Zijn reizen in den omtrek kwam de Heer gaarne eens uitrusten bij die hartelijke menschen; en als Hij te Jeruzalem was, tijdens het Paascheest of de andere groote feesten, ging Hij er gewoonlijk den nacht doorbrengen, want hun dorpje Bethanië lag daar maar een klein uurtje vandaan. En als Jezus er binnenkwam, was het feest in die woning.

Maar eens was er een andere gast binnen gekomen; een onwelkome gast, die **D o o d** heette. Die had geen blijdschap, maar droefheid, groote, innige droefheid gebracht. Want hij had Lazarus weggenomen.

Ja, Lazarus, de zoo geliefde broeder, was gestorven, juist op een tijd dat de Heer daar niet was. Anders zou het niet gebeurd zijn, dat wisten de zusters wel zeker. Dan zou de Meester hem wel van zijn ziekte genezen hebben. De Heer had immers al zooveel zieken gezond gemaakt.

Maar nu was Lazarus gestorven. Ach, wat waren die arme zusters bedroefd! Er waren wel veel vrienden gekomen om haar te troosten, maar die konden haar verdriet niet wegnemen. En haar beste Vriend was er niet.

Doch daar hooren ze, dat de Heer op weg is naar Bethanië; en nauwlijks hebben ze 't vernomen, of ze snellen het huis uit, den Meester te gemoet. En als zij Jezus zien, is het eerste, wat zij weenende uitroepen: „Heer, als Gij hier geweest waart, zou onze broeder niet gestorven zijn!”

De Heer wist het al toen Hij naar Bethanië ging, al had niemand het Hem nog gezegd, dat Zijn vriend Lazarus dood en begraven was. En Hij wist óók, wat Hij er doen ging; en dat die bedroefde zusters straks niet bedroefd meer, maar heel blij zouden zijn.

„Uw broeder zal weder opstaan,” sprak Jezus troostend. „Zoo gij gelooft, zult gij de heerlijkheid Gods zien. Waar hebt gij hem gelegd?”

„Kom en zie het, Heere,” was het antwoord.

Weenende brachten ze den Heer toen bij de grafspelonk. En Jezus weende zelf ook bij het zien van haar droefheid.

„Zie hoe lief Hij hem had,” fluisterden de vrienden, die ook megingen. En sommigen, die er aan dachten hoe de Heer, nog maar kort geleden, een blindgeborene ziende gemaakt had, zeiden: „Zou Hij, die de oogen van dien blinde geopend heeft, ook niet hebben kunnen maken dat Lazarus niet gestorven was?”

Maar straks zouden ze dit niet meer behoeven te vragen.

„Neem den steen weg,” beval Jezus, toen allen bij het graf stonden. En toen dit gedaan en het graf open was, riep Hij met luide stem: „Lazarus, kom uit!”

En op hetzelfde oogenblik werd de doode weer levend, en

stond op, en trad uit de grafspelonk, nog geheel omwonden met de doeken, waarin ze hem begraven hadden; want kisten, zooals bij ons, gebruikte men daar niet.

Die er bij stonden konden hun oogen niet gelooven. En zóó ontroerd waren de menschen, dat niemand er aan dacht die stijve doeken los te maken, voor de Heer gezegd had: „Ontbindt hem, en laat hem heengaan”.

Zoo blij als toen die zusters waren! Haar broeder weer levend! Lazarus, heelemaal gezond, met haar mee naar huis! Misschien schreiden ze nu nóg wel; maar dan waren het enkel tranen van overgroote vreugde, en liefde, en dankbaarheid, jegens den lieven Meester, die haar droefheid zoo heerlijk in blijdschap veranderd had.

Heere Jezus! op Uw machtwoord
Staat de dood zijn prooi U af.
Op Uw stem: „Sta op, gij doode!”
Rijst het leven uit het graf.
Leven, eeuwig, zalig leven,
Zult Gij eens al de Uwen geven!
En geen zonde, smart of pijn,
Zal in eeuwigheid meer zijn!

DE WANDELAARS NAAR EMMAÛS

Op een Zondagavond, 't begon al donker te worden, gingen twee mannen van Jeruzalem naar Emmaüs, het dorp, waar ze woonden. Ze liepen druk met elkander te praten; maar niet over aangename dingen, naar het scheen; want hun gezichten stonden ernstig en heel droevig.

Ze hadden ook wel reden om droevig te zijn. Den Vrijdag te voren hadden ze hun liefsten Vriend verloren. Jezus, hun Heer en Meester, hadden ze zien sterven! Sterven aan een kruis, nadat de menschen Hem eerst vreeselijk mishandeld hadden!

En Hij had toch nooit iets kwaads gedaan, hun lieve Meester. Zijn leven lang was Hij voor ieder, zelfs voor Zijn grootste vijanden, goed en vriendelijk geweest. Hij had het kwaad, dat ze Hem deden, altijd met goed vergolden. Zelfs toen ze bezig waren Hem aan het kruis te nagelen, hadden ze Hem nóg hooren bidden: „Vader, vergeef het hun.”

Maar hun Priesters en Oversten konden niet velen, dat Hij hen terecht wees, als ze verkeerd deden, en dat Hij zooveel volgelingen kreeg. En daarom hadden ze Hem gedood. O, het was zoo vreeselijk geweest! En het had hun zoo bedroefd! Ze konden over niets anders denken en spreken. Daarom waren ze dien Zondag ook weer naar Jeruzalem gegaan, waar nog andere vrienden van Jezus waren, even bedroefd als zij. En wat hadden die hun nu verteld? Dat de Meester niet dood meer was. Dat Hij weer leefde. Hij was opgestaan uit het graf. De vriendinnen hadden het hun verteld. En die wisten het van Engelen, die zij bij het graf gezien hadden. En het graf was ledig, hadden ze gezegd; ze hadden het zelf gezien.

Maar dát konden die mannen niet gelooven. De vrouwen hadden het zich zeker maar verbeeld. O, als het tóch eens waar was! Maar

het zou wel niet waar zijn. Toch hadden de vrouwen het stellig verzekerd. Ach, ze wisten nu zelf niet meer wat er van te denken, die mannen. En ze werden hoe langer hoe droeviger, terwijl ze zoo liepen te praten onderweg.

Maar daar komt hun een Wandelaar achterop, die hen aanspreekt. Wie Hij is, weten ze niet.

„Waar loopt gij zoo druk over te praten, en waarom ziet gij zoo droevig?” vraagt Hij hun.

„Maar,” roepen ze verwonderd, „hoe kunt U dat vragen? Zijt Gij de eenige in Jeruzalem, die niet weet wat daar de laatste dagen gebeurd is met Jezus van Nazareth? Hij was een groot Profet. God zelf had Hem gezonden. Hij deed zulke groote wonderen! En Hij sprak zulke heerlijke woorden! En Hij was zoo goed! Maar onze Overpriesters hebben Hem gekruisigd. En wij hadden zóó gehoopt, dat Hij de Christus was, de Verlosser, dien God aan ons volk heeft beloofd. Maar nú is onze hoop weg; want de Christus zou zóó niet met zich laten doen. En nu hebben eenige vrouwen, die van morgen vroeg aan Zijn graf geweest zijn, ons zoo doen ontstellen. Want ze hebben verteld, dat het graf ledig was, en dat ze daar Engelen gezien hadden, die zeiden dat Hij leeft. En toen zijn eenige vrienden van ons naar het graf gegaan, en die hebben ook gezien, dat het leeg was. Maar Hem zagen ze niet.”

De Vreemdeling heeft hen stil hun nood laten klagen; en nu ze zwijgen, gaat Hij spreken. „O” zegt Hij vriendelijk, „wat zijt gij toch onverstandig, om zoo weinig te gelooven, wat de Profeten van ouds van den Verlosser hebben voorspeld. Het moest juist zoo gaan met den Christus. Door dat lijden en sterven heeft Jezus van Nazareth juist getoond dat Hij is, dien gij hoopte; dat Hij wel waarlijk de door God beloofde Verlosser is.”

En toen begon Hij hun uit te leggen, al wat er in het Oude Testament van Jezus geschreven stond; zóó duidelijk en klaar, dat ze 't nu alles begonnen te begrijpen. Ze konden niet genoeg

naar die heerlijke woorden luisteren, en voelden onderwijl hun droefheid al minder worden.

Wat waren ze blij dat ze dien Vreemdeling hadden ontmoet. Aan die heerlijke wandeling met Hem moest maar geen einde komen. Toen ze bij hun huis waren, wilden ze nóg niet van Hem scheiden. „Blijf bij ons,” drongen ze; „'t is al zoo donker om verder te gaan.”

De Vreemdeling wilde dat wel, en ging mee naar binnen, Vlug werd het avondeten klaargezet. En toen ze zich om den disch hadden geschaard, nam hun Gast het brood, en sprak er den zegen over uit.

„Zoo deed onze Meester dat óók altijd,” dachten die mannen. En toen Hij het in stukken brak, en het hun overreikte — daar was het of ze opeens met andere oogen gingen zien. Die Vreemdeling was geen vreemdeling meer! 't Was Jezus! 't Was hun eigen lieve Meester, dien ze hadden zien sterven aan het kruis! Ze sprongen op, naar Hem toe! Maar — waar was Hij nu ineens? Ze zagen Hem niet meer. Wonderlijk! Ze hadden Hem niet zien heengaan, en tóch was Hij weg.

Maar die heerlijke blijdschap in hun hart was gebleven. Hun lieve Meester leefde weer! 't Was wáár, wat de vrouwen gezegd hadden. Nu hóópten ze 't niet alleen meer, nu gelóófdten ze 't, vast en zeker, dat Hij de beloofde Verlosser was!

„Geen wonder dat onze harten zoo vurig klopten op den weg, toen Hij bezig was ons de Schriften uit te leggen,” zeiden ze tot elkaar, met blij-verbaasde gezichten!

En nu dadelijk terug naar Jeruzalem, om de blijde tijding aan hun vrienden te brengen! Aan eten denken ze niet meer; en dat het laat wordt hindert hen ook niet.

En ze behoefden zich den langen terugweg niet te beklagen; want te Jeruzalem, in den vriendenkring, verscheen de Heer hun op nieuw.

Nooit hadden die mannen zóó'n blijden avond gehad!

